

De Bescanó al món: Un viatge de vint anys gràcies al bàsquet

La jugadora de l'Spar Girona repassa una carrera que la va portar amb només 19 anys a un «training camp» de la WNBA: «He tingut una carrera molt ràpida, però també molt pas a pas», en la qual destaca Ramon Jordana i Iñiguez com a entrenadors

Casas, però, ho explica amb la mateixa naturalitat amb què repassa gairebé tota la seva trajectòria. Sense grans plans, sense haver imaginat mai gaire quin seria el pas següent. «He tingut una carrera molt ràpida perquè anar a la WNBA amb 19 anys és aviat, sobretot en aquells temps. Però també crec que ha estat molt pas a pas. No em sembla que m'hagi saltat cap etapa». Aquest és un dels fils que uneixen una trajectòria que l'ha portat de Bescanó a Barcelona, Saragossa, Madrid, Istanbul, França, Hongria i València abans de tornar finalment a Girona. Cada oportunitat n'ha obert una altra. Primer van arribar les seleccions territorials, després el Segle XXI i les categories inferiors de la selecció espanyola. «Jo no vaig anar mai abans a l'espanyola que a la catalana. Anava passant etapes. Tenia una oportunitat, l'aprofitava i això em permetia tenir-ne una altra». Mai va existir, assegura, aquell moment en què es mirés al mirall i pensés que arribaria a ser professional. Sí que hi havia somnis. «Recordo estar a la dutxa pensant en entrevistes, en jugar a la WNBA o amb la selecció espanyola. Però eren somnis. Mai vaig pensar: 'Segur que hi arribaré'». El primer gran salt va arribar molt abans, als catorze anys, quan va deixar Girona i el GEiEG per anar al Segle XXI de Barcelona. Vista des d'avui, aquella decisió li sembla fins i tot més contundent que aleshores. «Jo veig ara la meva cosina amb tretze o catorze anys i penso: jo no l'enviaria a Barcelona». Casas sí que hi va anar. I va ser quan va començar a entendre que l'esport deixava de ser només un joc. «Quan vaig anar a la Blume vaig pensar que m'ho havia de prendre seriosament. Estava començant a sacrificar coses que a aquella edat potser no era normal sacrificar. Vaig dir: donaré tot el que tinc. Si surt bé, perfecte; i si no, que no em quedi la sensació que no he treballat prou». Va sortir bé. El salt a la WNBA va arribar quan encara era pràcticament una adolescent. Casas recorda que va anar als Estats Units sabent que l'experiència tenia data de caducitat. A diferència de les jugadores que es presentaven al training camp amb l'esperança d'aconseguir una plaça, ella ja tenia el bitllet de tornada. «Jo sabia que anava aquell dia i tornava aquell altre. En el meu cap no vaig pensar mai que formaria part de l'equip de la WNBA». L'experiència, però, serveix per mesurar com ha canviat el bàsquet femení. Aleshores, Casas tenia de referent Amaia Valdemoro, una de les poques jugadores espanyoles que havia vist triomfar als Estats Units. Amb els anys, Casas també ha descobert que ella mateixa s'ha convertit en una d'aquestes referències. Algunes jugadores amb qui ha compartit vestidor li han explicat que la miraven quan eren petites o que la seva carrera els servia de model. Ho assumeix amb certa incomoditat, perquè recorda perfectament quan era ella qui observava les jugadores que tenia al davant i pensava que algun dia voldria ser com elles. Si els Estats Units van ser una aventura breu, Istanbul va ser una altra història. Casas tenia 21 anys quan va fitxar pel Galatasaray. Era la primera experiència real a l'estranger després d'haver jugat a Espanya. No parlava anglès. Evidentment, tampoc turc. «Sortia de casa i em trobava una cultura totalment diferent. Tenia 21 anys i era la primera vegada que sortia d'Espanya per jugar». Sort que allà també hi havia Núria Martínez, exbase de l'Uni. El contrast va ser enorme. Fins aleshores havia estat la jove promesa que despuntava als equips espanyols. A Turquia va descobrir una altra cara de l'esport professional. «A Espanya ets la jove que destaca, la que en principi ha d'arribar, i et mimen molt. Allà va ser com dir: 'D'acord, això és el bàsquet professional de veritat'». La temporada va ser tan complicada que es va plantejar aturar-se. Després d'Istanbul va arribar França. I tot va canviar. Casas recorda aquells anys com alguns dels més feliços de la seva carrera. Va jugar-hi diverses temporades i va trobar una lliga que s'adaptava al seu

estil, molt física, però sobretot va recuperar el benestar fora de la pista. «A França estava molt feliç, dins i fora de la pista. I això em feia volar. Recordo jugar allà i és que volava per la pista». La comparació amb Turquia és inevitable. Casas està convençuda que va gaudir tant de França precisament perquè venia d'una experiència tan complicada. A França va jugar amb Nantes, Landes i Carolo, tot i que en aquest últim club només hi va estar mig any i va acabar al Sopron hongarès d'Íñiguez. L'experiència va durar només uns mesos, però el record és excel·lent. Van guanyar la lliga i la copa i l'equip va disputar la Final Four de l'Eurolliga. «Jo sempre dic que Ramon Jordana ha estat el millor entrenador que he tingut en formació i que, en part, gràcies a ell he tingut la carrera que he tingut. Però, com a professional, per a mi Íñiguez és el que més en sap de bàsquet». Sopron volia que Casas continués. Ella tampoc hi estava malament esportivament, tot i que fa broma quan parla de la ciutat: viure-hi no era precisament el mateix que fer-ho a França. Casas havia repetit moltes vegades que, quan tornés a Espanya, ho faria per jugar a Girona. Però una oferta del València li va fer canviar els plans. El club taronja la va contactar amb molta antelació i li va presentar un projecte ambiciós. Esportivament i econòmicament, el pas era difícil de rebutjar. Hi va estar set anys. «Em van proposar uns objectius de club i de títols que em van fer pensar que no podia dir que no. I crec que no em vaig equivocar». Darrere els títols, les medalles (dos ors i una plata a l'Eurobasket i un bronze al Mundial amb Espanya) i els equips hi ha una altra comptabilitat que Casas ha començat a fer sobretot amb els anys. La de les coses que s'ha perdut. Es defineix com una persona molt casolana i alhora molt independent. Una contradicció que li ha permès passar mitja vida lluny de Girona sense patir excessivament per la distància. Amb l'edat, però, la perspectiva ha canviat. «Si no hagués estat pel bàsquet, segurament no hauria anat mai a viure ni cinc dies a Turquia», admet. Ha conegut països, cultures i persones. Ha après idiomes. Ha hagut d'espavilar-se des de molt jove i adaptar-se contínuament a vestidors nous, entrenadors nous i maneres diferents d'entendre la vida. I després de gairebé vint anys fent-ho, ha tornat a Girona. «Jo he al·lucinat en venir aquí», afirma quan parla de l'organització de l'Spar Girona. Ho exemplifica amb una cosa tan quotidiana com la roba d'entrenament. Durant tota la seva carrera havia estat acostumada a gestionar ella mateixa gran part del material. A Girona deixa la roba després d'entrenar i l'endemà se la troba neta i preparada. Quan l'equip viatja, també té l'equipació a punt. «Jo només he de portar les bambes i l'ampolla». Pot semblar un detall menor, però per a una jugadora que ha passat per alguns dels principals clubs europeus és una mostra del grau de professionalització que ha trobat. Casas havia jugat moltes vegades a Fontajau. Gairebé sempre com a rival, excepte en un partit de la selecció catalana contra la Montenegro de... Roberto Íñiguez. També hi havia entrenat a l'estiu. De fet, explica que durant les primeres setmanes d'aquesta pretemporada sortia de l'entrenament i tenia una sensació estranya. «Jo havia entrenat molts estius a l'annex de Fontajau i després marxava a la platja. Les primeres setmanes em semblava que encara era estiu». Ara, però, la samarreta és la de l'equip local. Queralta Casas torna a tenir davant les mateixes graderies que mirava de petita, quan seguia els partits del Valvi, el Casademont i l'Akasvayu amb els seus pares i el seu germà. «Jo duia una samarreta amb el nom de Pablo Laso», recorda. Aquest curs molts en lluiran una del Girona amb el seu nom.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/esports/2026/09/27/bescano-mon-viatge-vint-anys-134706070.html>